

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **M. F.**, narozený X,
státní příslušník X,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2024, č. j. OAM-6475-9/ZR-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný v řízení zahájeném z moci úřední zrušil platnost zaměstnanecké karty žalobce kvůli pravomocnému odsouzení žalobce pro spáchání úmyslného trestného činu. Žalobce v řízení před soudem namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav stran soukromých a rodinných vazeb žalobce na území České republiky a neposoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce. Stejně tak se nezabýval výhradou veřejného pořádku ve vztahu k okolnostem spáchaného trestného činu.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

II. Řízení před správním orgánem

2. Žalobci byla vydána Ministerstvem vnitra České republiky dne 2. 1. 2023 zaměstnanecká karta s platností do 11. 1. 2025.
3. Žalovaný obdržel dne 29. 5. 2024 podnět Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, a sice trestní příkaz Okresního soudu Plzeň-město ze dne 25. 3. 2024, č. j. 8 T 37/2024-52, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přechodu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku a dále mu byl uložen trest zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel v trvání 1 roku. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 12. 4. 2024.
4. Správní orgán zahájil s žalobcem podle § 46 odst. 1 správního řádu správní řízení ve věci zrušení zaměstnanecké karty z důvodu, že byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci doručeno dne 17. 6. 2024. Před vydáním rozhodnutí dostal žalobce možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Dle protokolu ze dne 15. 7. 2024 tyto podklady tvořil trestní příkaz sp. zn. 8 T 37/2024, materiály cizinecké evidence a materiály z cizineckého informačního systému a případné vyjádření žalobce. Žalobce se dle tohoto protokolu s podklady seznámil, vyjádřit se k nim nechtěl.
5. Rozhodnutím č. j. OAM-6475-9/ZR-2024 ze dne 23. 7. 2024, žalovaný zrušil platnost zaměstnanecké karty žalobce. Postupoval podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), podle kterého ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. To je důvodem podle § 46e odst. 1) pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Podle § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců, stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky v trvání 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.
6. Oznámení zástupce žalobce o převzetí zastoupení, žádost o nahlédnutí do spisu a prodloužení lhůty k vyjádření bylo žalovanému doručeno dne 25. 7. 2024, tj. po vydání napadeného rozhodnutí.

III. Řízení před soudem

Žaloba

7. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a že žalovaný v rozporu s § 3 zákona správního řádu nezjistil dostatečně skutkový stav stran soukromých a rodinných vazeb žalobce na území České republiky. Neprovedl výslech žalobce, jeho ženy a otce. Zjištění a objasnění těchto okolností je přitom nezbytným předpokladem pro definování intenzity zásahu do práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života, jak deklaruje článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. Listiny základních práv a svobod. Objasnění těchto skutečností je nutné pro poměření s veřejným zájmem na zrušení pobytového oprávnění. Žalovaný se nezabýval dobou, která uplynula od spáchání trestného činu, předchozí bezúhonností žalobce, nepřihlédl k povaze a závažnosti trestné činnosti. Povinnost posoudit proporcionalitu dopadu rozhodnutí správnímu orgánu vyplývá z přímo aplikovatelného článku 8 Úmluvy. K tomu odkázal dle žalobce na skutkově obdobný případ ve věci, která byla předmětem rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 10 Azs 234/2023-51.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

8. Žalovaný byl povinen vymezit veřejný zájem na zrušení pobytového oprávnění žalobce, definovat intenzitu zásahu do základního práva žalobce a osob jemu blízkých na respektování soukromého a rodinného života a posuzovat následně proporcionalitu svého rozhodnutí do žalobcovy práva na respektování soukromého a rodinného života. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze uvedl jednotlivé rodinné příslušníky a konstatoval délku pobytu žalobce na území České republiky. Bližší vazby mezi rodinnými příslušníky či intenzitu žalobcovy integrace do české společnosti nezjišťoval a v rozhodnutí je nezohledňoval. Žalobce pobývá na území České republiky již od roku 2021, v jejich průběhu se integroval do české společnosti, ovládl český jazyk na velmi dobré úrovni, vybudoval si ekonomické, sociální a rodinné zázemí. Hypotetická možnost získání jiného pobytového oprávnění žalobce na území České republiky přitom žalovaného nevyvazuje z povinnosti posoudit proporcionalitu dopadu rozhodnutí do žalobcovy života. Na vízum strpění nemá žalobce právní nárok a jeho případné neudělení nepodléhá soudnímu přezkumu. Žalobce je tak vystaven nejisté situaci pobytové, ztrátě oprávnění k zaměstnání a zdroje příjmů. Žalovaný rovněž nedostatečně přihlédl k probíhajícímu válečnému konfliktu na Ukrajině a tomu, že s manželkou nemůžou realizovat soukromý a rodinný život v zemi svého původu kvůli ohrožení života.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný uvedl k námitce neprovedených výslechů žalobce, jeho manželky a otce, že žalobce v řízení nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného práva netvrdil a výslechy nenavrhoval. V řízení zůstal žalobce zcela nečinný a to přesto, že se seznámil s obsahem spisového materiálu. Odmítl se k podkladům vyjádřit a nenavrhoval cokoli doplnit. Žalovaný tak vycházel z informací dostupných z Cizineckého informačního systému a písemných materiálů cizinecké evidence.
10. Pokud jde o přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného práva, žalovaný je názoru, že povinnost odůvodňovat rozhodnutí stran přiměřenosti dopadu rozhodnutí respektuje. Dodržuje to i v případech, kdy mu to § 174a zákona o pobytu cizinců výslovně nestanovuje, neboť zohledňuje článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce sám však musí upozornit na skutečnosti, které vybočují z běžného rámce a standardní situace, což neučinil. I přesto žalovaný zjišťoval rodinné vazby a jiné poměry soukromého života žalobce. S těmito skutečnostmi se ve svém rozhodnutí vypořádal a odůvodnil je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a článkem 8. Žalobce a jeho manželka jsou státními příslušníky třetího státu a článek 8 neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu těchto osob ohledně země jejich společného pobytu a přenesení rodinného života.
11. K nedostatečně vymezenému veřejnému zájmu a okolnostem týkajícím se spáchaného trestného činu žalovaný uvedl, že tyto okolnosti není oprávněn zkoumat. Žalobce se možná z hlediska trestního práva dopustil méně závažného protiprávního jednání, z hlediska pravidel provozu na pozemních komunikacích však toho nejzávažnějšího. Jeho zájmy nelze upřednostnit před zájmem společnosti na bezpečnosti, plynulosti provozu a obecně na ochraně zdraví, života a majetku osob. Pokud žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení či zachování dlouhodobého pobytu, nemůže spoléhat na to, že si konkrétní typ pobytového oprávnění udrží jen na základě existence rodinného a soukromého života.
12. Konečně pak žalovaný k hrozbě újmy žalobce a jeho manželky spočívající v ohrožení jejich života a zdraví, když v zemi jejich původu probíhá válečný konflikt, poukázal na to, že

nárok na revizi zákonného rozhodnutí v souvislosti s těmito důvody není. Na druhou stranu orgány České republiky nečiní žádné kroky k tomu, aby navracely občany Ukrajiny do země jejich původu. Naopak jsou zřizovány mechanismy pro jejich setrvání a zajištění bezpečnosti na území České republiky, byť na základě jiných pobytových statusů.

IV. Posouzení věci

13. Žaloba není důvodná.
14. Žalobce byl Okresním soudem Plzeň-město pravomocně odsouzen trestním příkazem ze dne 25. 3. 2024, č. j. 8 T 37/2024-52, pro spáchání přečinu ohrožování pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, tj. pro spáchání úmyslného trestného činu.
15. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je odsouzení pro spáchání úmyslného trestného činu důvodem pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se tento důvod uplatní i pro zrušení zaměstnanecké karty.
16. Mezi stranami nebyla sporná otázka odsouzení pro úmyslný trestný čin. Sporná byla pouze otázka přiměřenosti dopadů zrušení zaměstnanecké karty do života žalobce ve vztahu k závažnosti trestného činu a rodinným poměrům žalobce. Žalobce tvrdil, že závažnost a přiměřenost bylo třeba posoudit, kdežto žalovaný zastával opačný názor, že závažnost a přiměřenost se neposuzuje obecně a ani v konkrétním případě žalobce.

Obecně k posouzení přiměřenosti

17. Případná potřeba hodnotit závažnost trestného činu může vyplynout z vnitrostátního práva či práva EU či Rady Evropy. V souzeném případě však tuto povinnost nestanoví žádný pramen práva.
18. Zaměstnanecká karta je pobytové oprávnění, na které dopadá režim směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. prosince 2011¹. Tato směrnice neobsahuje žádný vlastní, unijní požadavek na posuzování výhrad veřejného pořádku v případě zaměstnaneckých karet či jednotlivá hlediska jeho posouzení (srov. článek 8 směrnice). Uplatnění výhrady veřejného pořádku jako důvodu pro zrušení zaměstnanecké karty proto zůstává věcí vnitrostátního práva.
19. Důvod pro zrušení zaměstnanecké karty podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spoj. s § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců je tedy čistě vnitrostátního původu. Zároveň zákon u zrušení zaměstnanecké karty podle těchto ustanovení nestanoví povinnost správního orgánu hodnotit závažnost narušení veřejného pořádku (§ 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *a contrario*).
20. Dostatečná závažnost odůvodňující zrušení zaměstnanecké karty je dána *ex lege* již tím, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin. To je v souzené věci nesporné; žalovaný tedy měl bez dalšího zrušit zaměstnaneckou kartu žalobce a nebyl povinen z úřední povinnosti provést posouzení závažnosti trestného činu, a tedy ani celkově posouzení přiměřenosti zásahu do práv žalobce. Žalovaný proto postupoval správně, když žalobci zaměstnaneckou kartu zrušil (ustálená judikatura; srov. rozhodnutí NSS č. j. 1 Azs 100/2025-45 ze dne 27. 8. 2025; č. j. 9 Azs 74/2025-53 ze dne 17. 7. 2025; č. j. 5 Azs 88/2018-32 ze dne 21. 3. 2019; č. j. 6 Azs 348/2017-26 ze dne 22. 11. 2017).

¹ Směrnice o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě.

Posouzení přiměřenosti na základě konkrétní námitky

21. Poněkud jiná je situace posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí žalovaného do práva žalobce na jeho soukromý a rodinný život při zrušení zaměstnanecké karty:
22. I v situaci, kdy zákon nestanovení požadavek posouzení přiměřenosti, dovodily správní soudy povinnost reagovat na námitky uplatněné cizincem. Potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí správního orgánu poté vyplývá z přímo aplikovatelného článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
23. Povinnost posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nastupuje na základě *konkrétní námitky* vznesené cizincem *před správním orgánem* (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 256/2019-39 ze dne 22. 1. 2020, č. 3990/2020 Sb. NSS, odst. 19). Tyto požadavky jsou součástí zdánlivě ustálené a stále aktuální judikatury (srov. např. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 133/2025-30 ze dne 20. 11. 2025, odst. 18).
24. Na okraj toho Krajský soud v Plzni podotýká, že konkrétní námitkou je třeba myslet námitku opřenou o *skutkové okolnosti individualizující* případ žalobce tak, aby ho odlišily od jiných, typově stejných případů. Pokud by tomu bylo jakkoliv jinak, ztratil by na významu požadavek *konkrétnosti*, resp. *konkrétní vyargumentovanosti*. Stejně tak by ztratila logiku celá judikatorní konstrukce, že některé případy typově (obecně, abstraktně) nevyžadují posouzení přiměřenosti, ale výjimečnost skutkových okolností *jednotlivých* (konkrétních) případů může potřebu posouzení přiměřenosti založit.
25. Žalobce v nyní posuzovaném případě neuplatnil žádnou námitku, natožpak konkrétní námitku přiměřenosti dopadu rozhodnutí správního orgánu do soukromého a rodinného života. Žalovaný proto nebyl povinen posoudit přiměřenost zrušení zaměstnanecké karty z důvodu (absentujících) námitek žalobce.
26. Absenci konkrétních námitek nejde jednoduše zhojit tím, že takovou námitku žalobce uplatní až v řízení před správním soudem. Takto uplatněná námitka totiž – za stávající přezkumné povahy soudního řízení správního – nevypovídá ani o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, ani o vadách řízení, které vedlo k jeho vydání. Povinnost správního orgánu zohlednit otázku přiměřenosti totiž nevznikla před rozhodnutím a nemůže vzniknout až *ex post* před soudem.
27. Jak je ostatně typické v cizineckých věcech souzených zdejším krajským soudem, i v řízení o žalobě zůstala námitka nepřiměřenosti obecná, žalobce jí nedodal žádný konkrétní obsah. Potřeba společného manželského a rodinného soužití i potřeba právního titulu k zajištění obživy jsou potřeby obecné a obvyklé pro většinu manželských párů žijících na území ČR. Tím žalobce nijak nekonkretizoval svou individuální situaci. Sama o sobě nelze tato obecná tvrzení ani dokazovat: musela by být nejprve skutkově konkretizována.

Posouzení přiměřenosti patrné ze správního spisu

28. Žalobce pak nemá pravdu, že by povinnost posuzovat přiměřenost vznikla *ex officio* na základě konkrétních skutkových zjištění ze správního řízení. Takovou povinnost judikatura dovozuje pouze u (1) procesních rozhodnutí, anebo dosti nekonsistentně u (2) věcných rozhodnutí týkajících se nezletilých dětí. Nic z toho není dáno v souzeném případě.
29. Žalovaný sám z dostupných evidencí zajistil standardní sadu podkladů pro rozhodnutí, kterou od něj lze v tomto rozsahu rozumně očekávat. Plyne z ní, že na území ČR pobývá

manželka žalobce i její syn, otec žalobce a že v minulosti na území státu pobýval nezletilý syn žalobce.

30. Tyto skutečnosti plynoucí ze správního spisu jsou pro posouzení irelevantní. Povinnost správního orgánu posoudit přiměřenost, tam kde to zákon nevyžaduje, *vzniká jen na základě konkrétní námitky*. Žalobce takovou námitku neuplatnil, a proto nevznikla povinnost žalovaného posoudit přiměřenost. Jestliže tato povinnost posouzení žalovanému vůbec nevznikla, nemá důvod zohledňovat potenciálně významné okolnosti takového posouzení.
31. Nelze přisvědčit žalobci, že povinnost posoudit přiměřenost vznikla na základě aktuálního rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 99/2023-65 ze dne 5. 11. 2025, protože by „byla patrná ze správního spisu“. Patrnost ze spisu je vskutku jedno z hledisek rozhodnutí rozšířeného senátu, nicméně rozšířenému senátu byla předložena otázka posouzení přiměřenosti *procesních rozhodnutí*. Naopak k posouzení otázky přiměřenosti *meritorních rozhodnutí* neměl pravomoc. Proto neměl pravomoc měnit stávající judikaturu týkající se meritorních rozhodnutí. Z obsahu rozhodnutí rozšířeného senátu nelze ani dovodit, že by skrytě zpochybňoval stávající judikaturu k meritorním rozhodnutím a měnit ji chtěl: text odůvodnění i právní věta jasně hovoří o posouzení přiměřenosti ve vztahu k rozhodnutím o *zastavení řízení z důvodů předvídaných v § 66 odst. 1 správního řádu*.
32. Závěry rozsudku č. j. 8 Azs 99/2023-65 tedy na meritorní rozhodnutí nedopadají. To potvrzují i aktuální rozhodnutí Nejvyššího správního soudu přijatá po rozhodnutí rozšířeného senátu: v rozsudku č. j. 9 Azs 133/2025-30 týkajícím se *meritorního* rozhodnutí je citován závěr dosavadní judikatury bez zohlednění rozsudku č. j. 8 Azs 99/2023-65. Naopak v usnesení č. j. 5 Azs 264/2024-38 ze dne 27. 11. 2025 týkajícím se *procesního* rozhodnutí je opětovně zdůrazněno, že se závěry rozšířeného senátu týkají zastavení řízení podle § 66 odst. 1 správního řádu.
33. Lze tedy shrnout, že ani rozsah pravomoci rozšířeného senátu ve věci 8 Azs 99/2023 a text jeho rozhodnutí, ani následné rozhodování Nejvyššího správního soudu nedávají podklad pro závěr, že se jakkoliv změnila stávající judikatura k meritorním rozhodnutím, jak ji reflektuje cit. rozsudek č. j. 10 Azs 256/2019-39. Za toho stavu věci je nadbytečné, aby krajský soud popisoval, proč má za to, že je po právu, aby se lišily požadavky judikatury na posuzování přiměřenosti u meritorních a nemeritorních rozhodnutí.

Posouzení přiměřenosti ex officio u nezletilých dětí

34. Žalobce by měl – podle části judikatury Nejvyššího správního soudu – pravdu v tom, že posuzování přiměřenosti *ex officio* přichází do úvahy ve vztahu k nezletilým dětem.
35. V souzené věci správní spis zmiňuje dvě nezletilé děti: nezletilého *syna manželky* žalobce a nezletilého *syna žalobce*. Ve vztahu k synu manželky lze z údajů o jeho pobytu předpokládat, že nějakým způsobem účastní rodinného života žalobce (jsou hlášeni na stejné adrese). Nic konkrétního ze spisu však zjistit nelze a žalobce nikdy nic konkrétního neuvedl. Ve vztahu k synu žalobce lze z údajů o jeho pobytu pouze usoudit, že v minulosti pobýval na území ČR. O jeho aktuálním pobytu však ze spisu nic zjistit nelze a žalobce také nic konkrétního neuvedl.
36. Soud předesílá, že žalobce se v žalobě nijak nedovolával toho, že by jeho rodinný či soukromý život na území ČR byl tvořen soužitím s nezletilými dětmi. Za toho stavu soud nemůže shledat rozhodnutí žalovaného nezákonným pro případné vady řízení (či dokonce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nesprávné právní posouzení) ve vztahu k nezletilým dětem: v tomto ohledu nebyl uplatněn žádný žalobní bod a otázka vztahu k nezletilým dětem ani nebrání přezkumu v mezích žalobních bodů uplatněných (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Azs 79/2009-84 ze dne 8. 3. 2011, č. 2288/2011 Sb. NSS).

37. Pro případ, že by tento náhled na rozsah přezkumu v mezích žalobních bodů nebyl sdílen, je vhodné setrvat na závěrech, které (nejen) zdejší soud – neúspěšně – vyjádřil v rozsudku č. j. 35 A 8/2024-74 ze dne 15. 4. 2025 a před tím i v řadě jiných rozhodnutí. Tyto závěry totiž mají nadále prokazatelnou oporu v podstatné části judikatury Nejvyššího správního soudu; nadto nebyly ani dosud v celé své šíři adresovány a vyvráceny.
38. Správní orgán nemá v řízeních podle zákona o pobytu cizinců povinnost *ex officio* zjišťovat okolnosti rodinného či soukromého života *nezletilých dětí cizinců*. Pro všechny cizince, tj. i pro nezletilé děti platí druhá věta § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle které *je účastník řízení povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.
39. Tato věta je zjevnou modifikací obecné procesní povinnosti správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, a je také modifikací povinnosti vyhledávat skutečnosti svědčící ve prospěch cizince podle § 50 odst. 3 správního řádu. Nejde o konkretizaci povinnosti součinnosti (§ 50 odst. 2 správního řádu), ale o pravidlo určující, kdo nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu: ve vztahu ke skutkovým okolnostem významným pro posouzení přiměřenosti *odpovídá právě cizinec* za to, že tyto skutečnosti konkrétně uvede. Absence takových tvrzení jde k jeho tíži, správní orgány nejsou povinny při rozhodování o pobytovém oprávnění samy zjišťovat podrobnosti a specifika cizincova soukromí a pátrat po nich. Prakticky ve všech pobytových věcech tyto závěry potvrzuje i vybraná judikatura Nejvyššího správního soudu, která se *týkala i cizinců s nezletilými dětmi* (srov. např. rozhodnutí č. j. 1 Azs 260/2020-27 ze dne 17. 8. 2020, odst. 29–32; č. j. 3 Azs 246/2020-39 ze dne 24. 5. 2022, odst. 28–30; č. j. 2 Azs 135/2023-33 ze dne 10. 8. 2023, odst. 16, 19).
40. Bylo tedy *zákonem i judikatorně stanovenou procesní povinností žalobce*, který byl účastníkem řízení, aby konkrétním označením relevantních skutečností vymezil okruh zjišťování skutkového stavu, a to i ve vztahu k dětem. Tento náhled nezastává pouze zdejší soud, ale dosti důrazně například i Krajský soud v Praze (srov. např. rozsudek č. j. 45 A 2/2024-28 ze dne 6. 5. 2024).
41. Nejvyšší správní soud se nedávno v rozsudku č. j. 9 Azs 79/2025-47 ze dne 16. 10. 2025 (a následně i rozsudku č. j. 9 Azs 133/2025-30) pokusil syntetizovat závěry své judikatury tak, že v ní prakticky není žádný nesoulad a platí všechny její závěry v závislosti na tom, jak lze případ cizince kategorizovat ve smyslu nálezu sp. zn. IV. ÚS 950/19 ze dne 14. 4. 2020. Modifikace důkazního břemene podle druhé věty § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců má údajně platit pouze pro dospělé cizince a případně pro cizince, jejich případ se dotýká dětí ve čtvrté typové kategorii nálezu sp. zn. IV. ÚS 950/19 (tj. jde o případy, kde rozhodnutí správního orgánu dopadá na děti cizince jen fakticky). Pouze v těchto případech cizinec odpovídá za zjištění skutkového stavu. V ostatních případech podle rozsudku č. j. 9 Azs 79/2025-47 za zjištění skutkového stavu k nezletilým dětem odpovídá správní orgán (srov. zejména odst. 40–41).

42. Krajský soud v Plzni má pochybnost o tom, zda takovou distinkci mezi různými pravidly dělení důkazního břemene lze dovodit na základě nějaké teorie dělení důkazního břemene, kterou by uznávala současná procesualistická doktrína. Stejně tak má pochybnost, zda toto pravidlo dělení důkazního břemene lze dovodit z čl. 3 Úmluvy o právech dítěte pomocí nějaké metody výkladu mezinárodního práva. Předně a zároveň i závěrem však zdejší soud poukazuje na to, že cit. rozhodnutí č. j. 1 Azs 260/2020-27, č. j. 3 Azs 246/2020-39 i č. j. 2 Azs 135/2023-33 se týkala případů typově *řazených do třetí kategorie* dopadů na dítě podle nálezu sp. zn. IV. ÚS 950/19.² Jestliže rozsudek č. j. 9 Azs 79/2025-47 dovozuje, že se týkala čtvrté kategorie, tak *se zjevně mylí*.
43. Dělicí linie se tedy patrně nemůže vést mezi třetí a čtvrtou kategorií dopadů na dítě, jak uvádí rozsudek č. j. 9 Azs 79/2025-47, protože všechna citovaná rozhodnutí se týkala *třetí, tj. stejné kategorie*. K této *třetí, tj. stejné kategorii* tak judikatura vyslovila vzájemně protichůdná pravidla dělení důkazního břemene. Krajský soud v Plzni má za tohoto stavu za dosti zřejmé, že tuto judikaturu nemůže loajálně *následovat v její úplnosti*.
44. Jak ovšem soud uvedl výše, s ohledem na nerozšiřující chápání žalobních bodů má za to, že žalobce tuto otázku v řízení o žalobě účinně ani neuplatnil a její posouzení není nezbytné ve světle závěrů usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Azs 79/2009-84.

Nemožnost vycestování

45. Co se týče námitky žalobce, že nemůže s manželkou rozvíjet rodinný život v zemi svého původu z důvodu válečného konfliktu, lze uvést dvojí. Možnost či nemožnost rozvíjet rodinný život je jedním z kritérií přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života. To žalobce ostatně sám v žalobě uznává. V souzeném případě však nebyl důvod posuzovat přiměřenost, a tedy logicky nebyl ani důvod posuzovat s tím spojená dílčí kritéria.
46. Pokud by soud obsahově vnímal tuto námitku jako námitku zákazu navrácení do země, kde žalobci hrozí vážná újma (*non-refoulement*), ani tak by tato námitka neobstála jako důvodná.
47. Zrušení pobytového oprávnění, zamítnutí žádosti o jeho prodloužení, jakož i udělení výjezdního příkazu, nepředstavují pro žalobce definitivu v podobě nuceného vycestování do země původu. Napadeným rozhodnutím, a to ani výrokem, kterým žalovaný stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky v trvání 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, totiž žalobce není navrácen do země svého původu (ustálená judikatura; srov. rozhodnutí NSS č. j. 3 Azs 235/2022-27 ze dne 18. 11. 2022, cit. č. j. 1 Azs 100/2025-45 a č. j. 9 Azs 74/2025-53). Jen na okraj této tematiky soud připomíná, že podmínka trestní zachovalosti nemusí být splněna pro každé vízum za účelem strpění [§ 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Žalobcův důraz na jeho trestní odsouzení tedy nevyvrací, že mu nějaké vízum pro strpění může být uděleno. Při ústním jednání ostatně žalobce prostřednictvím svého zástupce uznal, že vízum pro strpění je pro něj *nevýhodné*. Kritériem posouzení ze strany soudu je však *zákonnost*, které tedy dotčena není. Výhodnost či nevýhodnost konkrétního víza může hrát roli nanejvýš při posuzování přiměřenosti, která se však v tomto případě posuzovat neměla.

V. Závěr

² Srov. odst. 33 rozhodnutí č. j. 1 Azs 260/2020-27; odst. 31 rozhodnutí č. j. 3 Azs 246/2020-39; odst. 16 rozhodnutí č. j. 2 Azs 135/2023-33 ve spojení s odst. 65–67 rozsudku KS v Praze č. j. 54 A 5/2023-41 ze dne 24. 4. 2023.

48. Ve věci samé žalovaná posoudila rozhodné právní otázky správně a její rozhodnutí netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
49. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů ode jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. ledna 2026

Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce